

СУЧАСНІ МЕТОДИ ТА ФОРМИ ПРОВЕДЕННЯ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ

Сучасні економічні реалії породжують об'єктивну потребу в удосконаленні вітчизняної системи вищої економічної освіти. Це пов'язане, в першу чергу, з невідповідністю рівня знань студентів, яких навчають традиційними методами (тобто за допомогою догматичної, пояснювально-ілюстративної, евристичної методики навчання) вимогам ринку праці. Разом із тим, неможливо здійснити різкий перехід від традиційних освітніх технологій до інноваційних (тренінгові технології, програмоване навчання, мультимедійні технології). Найбільш серйозною проблемою на цьому шляху є потреба в значно більших обсягах часу на підготовку та проведення тренінгів, комплексних та ситуаційних кейсів та ін.

Існує два шляхи впровадження нових освітніх технологій в існуючих часових рамках:

- застосування таких інноваційних підходів, які не вимагають значного часу аудиторної роботи і виконуються студентом самостійно.
- перенесення функції закріплення теоретичного матеріалу з практичного заняття на лекцію, що дасть можливість використати вивільнений час на впровадження нових форм набуття студентами практичних навичок.

Обидва підходи передбачають залучення студента до безпосереднього вирішення практичних проблем, які можуть виникати в процесі функціонування підприємств різних форм власності. Проте, в першому випадку це відбувається разом із закріпленням студентом теоретичних знань, набутих на лекціях.

У цьому випадку практичне заняття набуває такого вигляду*:

- ◆ організаційний момент (3 хв.);
- ◆ розбір домашнього завдання (5 хв. при необхідності);
- ◆ поточний контроль (10 хв. — 10 тестів після 3—4 тем, якщо є за планом);
- ◆ закріплення теоретичного матеріалу (25—35 хв.);
- ◆ вирішення задач (22—47 хв.);
- ◆ відповіді на запитання та роз'яснення незрозумілого (5 хв.).

* На початку семестру кожен студент отримує план проведення практичних занять із зазначенням тем, дат та змісту поточних контролів, а також домашніх завдань.

За умови перенесення функції закріплення теоретичного матеріалу з практичного заняття на лекцію час на практичну роботу може бути продовженим на 25—35 хв. При цьому студент попередньо отримує перелік запитань, які виносяться на лекцію, джерела для підготовки або тексти лекцій та вивчає їх самостійно, а власне лекція перетворюється на акцентування на найбільш важливі та складні аспекти матеріалу та закріплення самостійно набутих знань.

Таким чином, у викладача, який проводить практичне заняття, немає потреби займатись теоретичними питаннями та з'являються додаткові можливості урізноманітнити форми проведення практичних занять. Ними можуть бути ділові ігри (як підсумок певної частини чи курсу в цілому, наприклад, коригування групою студентів бізнес-плану, який подано їм на розгляд), вирішення невеликих кейсів, на які вистачить часу однієї пари, надання права підготовки та проведення практичного заняття студентові чи групі студентів та ін.

В. Ф. Оберемчук, доцент,
О. М. Гребешкова, ст. викладач,
О. С. Коцюба, асистент

ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ І МЕТОДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КУРСУ «МІКРОЕКОНОМІКА» ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

*«Освіта — це основа високої якості нашого життя,
джерело нашої економічної могутності й безпеки,
творчості в мистецтві й літературі, нашої винахідливості
в природничих науках і безсмертя культурних цінностей»*

*Уривок з американської програми
«Нація в небезпеці»*

Активні зміни в економічному житті України, розпочаті наприкінці минулого століття, в напрямку становлення ринкових відносин, необхідність оздоровлення її економіки та досягнення нею стану стійкого зростання підвищують потреби в сучасній систематизованій економічній освіті. Курс мікроекономіки відноситься до економічних дисциплін базового циклу, на яких формується вся будова нинішньої економічної науки. Зазначена